Novadpētniecības konkurss
”Nozīmīgas personības vietējās teritorijas saimnieciskajā attīstībā
laika periodā no 1945.- 1991. gadam”

Padomju laiks…. Arī es esmu tā laika bērns. Reizēm, par to domājot, mēģinu saprast, vai šis laiks manī ir atstājis kādas negatīvas pēdas? Un saprotu, ka man, kā tā laika bērnam, daudz svarīgāka par politisko situāciju ir bijusi apkārtējo cilvēku mīlestība un atbalsts. Arī es esmu atdevusi godu pionieru kaklautam, jo skolā tāds bija laiks…, bet caur visu to, skolotāji manī ielikuši pamatvērtības, kuras man šodien ļauj mīlēt un cienīt savu dzimto zemi. Jebkuras attīstības pamatā ir cilvēks. Tādēļ šo darbu veltu skolotājai, kura, neskatoties uz laikmeta situāciju, lika stabilus, drošus un vērtīgus pamatus savu audzēkņu turpmākai dzīvei.

Ilze Zariņa
Vecates bibliotēkas vadītāja

Skolotājas Aleksandras Petrovas darba gaitas Vecates pamatskolā laika posmā no 1955. līdz 1975. gadam

Aleksandra Petrova
dzimusi 1912. gadā Baltinavā
un jau no bērnības zinājusi, ka vēlas būt skolotāja.

Atmiņās par pirmo skolotāju un darba kolēģi dalās Aija Aparjode (Penka)

"Pirmo reizi Aleksandru Petrovu es redzēju 1955.gada vasaras vidū, kad viņa ar velosipēdu bija ieradusies manā dzīves vietā Valdekas pilī, Vecatē, lai apmeklētu nākošos pirmklasniekus. Šajā apkārtnē dzīvoja arī vairāki citi skolēni.

Vecates pamatskolā es mācījos 4 gadus no 1955. – 1959. gadam un dzīvoju internātā. Mana pirmā skolotāja un audzinātāja bija Aleksandra Petrova. Viņa bija ļoti sirsnīga, labestīga, atsaucīga, saprotoša, enerģiska. Šajā laikā lauku skolotājām bija jāatbild arī par internātu, skolas kopgaldu, sadarbību ar vecākiem. Skolā viņa vadīja kori, spēlēja ērģeles, iestudēja lugas, mācīja dejot un organizēja dažādus pasākumus, ar kuriem uzstājāmies arī Vecates ciema tautas namā.

Pēc Vecates skolas līdz 1966. gadam es mācījos Mazsalacas vidusskolā. Bet 1969. gadā Aleksandra Petrova mani ieteica darbam par skolotāju Vecates pamatskolā. Tā es atgriezos mazā, siltā bērnības ligzdiņā – lauku skoliņā. Skolotājas Aleksandras darba stils un enerģija arī šajā laikā nebija mainījusies. Strādājām kopā līdz 1975. gadam, kad Vecates pamatskolu slēdza.

Skolotāja Aleksandra Petrova vēl kādus gadus turpināja dzīvot Vecates skolas ēkā. Pēc tam viņa pārcēlās uz vecāku māju Baltinavā. Mana ģimene skolotāju apciemoja gan Vecatē, gan Baltinavā."

Vecates skolas kolektīvs 1956. gadā
Pa labi sk. Aleksandra Petrova, pa kreisi sk. Līga Boķe

Mazas lauku skoliņas sūtība un burvība ir būt par mājām tur mītošajiem audzēkņiem. Svarīgs ir katrs mirklis, ne tikai mācību process. Vairāku Aleksandras Petrovas audzēkņu atmiņās minēta darbaudzināšana. Skolotāja iesaistījusi bērnus visos ikdienas dzīves darbos un norisēs.

Par to liecina arī neliels rakstiņš “Padomju Jaunatnē” Nr.84, 1959. gada 29. aprīlī

Uz katru skolēnu - pa augļu kokam!

“Vecates pamatskolas kolektīvam par tradīciju kļuvušas gadskārtējās masku balles ciema klubā. Šais sarīkojumos iegūtos naudas līdzekļus kolektīvs ik gadus izlieto vienam mērķim – apkārtnes labiekārtošanai.

Pagājušā gadā līdzās mācību ēkai skolēni sāka ierīkot augļu dārzu – iedēstīja pirmās divdesmit ābelītes. Nesen tām piebiedrojās vēl divpadsmit ābelītes, astoņi bumbieru un trīs plūmju kociņi.

Apstādījumos sāk iesakņoties no Cēsīm atvestie ungāru ceriņi, jasmīni, spirejas un hortenzijas. Atliek vēl sastādīt dobēs divpadsmit rožu krūmus, kas pašreiz podiņos gozējas saulē uz skolēnu guļamistabu logiem, - un ap skolu būs īsts puķu dārzs.

Priecājas skolēni, priecājas skolas pārzine Petrova. Un kā lai nepriecājas: uz katru skolēnu iznāk pa augļu kokam, uz katriem trim četriem – pa rožu krūmam!”

/B.Romiete/

Ar pašu gatavotiem apsveikumiem. 1957.gads, sk. A. Petrova

Rokdarbu atrādīšana. 1957. gads, sk. A. Petrova

Siltas, gaišas atmiņas par savu pirmo skolotāju palikušas viņas audzēknei Ilgai Ratniecei

"No 1. - 4. klasei mācījos Vecates pamatskolā. (1956.g.- 1959.g.) Toreiz skola šķita liela un skaista. Skaista jau arī tā bija. Par to rūpējās skolas direktore Aleksandra Petrova un skolotāja Līga Boķe. Skolotājas kopā ar skolēniem veidoja puķu dobes un celiņus. Stādījām puķes, uzzinājām kā tās sauc un, kad tās uzziedēja, bijām laimīgi par krāšņumu.

Skolā dzīvoju visu nedēļu - internātā. Pēc stundām spēlējāmies. Bija pierasts, ja kas ne tā atgadījās, varējām skriet pie savām skolotājām.

Skolotāja Petrova aicināja internātā dzīvojošos iet kopīgi sēņot. Tā iepazinām sēnes, klausījāmies dabā esošajās skaņās, vērojām krāsas puķēs un kokos. Vakariņās ēdām gardu sēņu mērci.

Nākošai dienai mācības gatavojām pēc brīvā laika - pēcpusdienās. Klasē pie mums vienmēr bija arī skolotāja Petrova un palīdzēja ar padomu, ja ko nepratām. Atmiņā palicis, ka kādā pievakarē skolotāja mūs palūdza visiem pienākt pie loga. Pāri skolai liecās koša varavīksne. Priecīgi bijām visi. Skatījāmies un skaitījām krāsas. Katram skaits bija citāds - citam septiņas, citam vairāk vai mazāk. Nākošā zīmēšanas stundā Petroviņa (tā mēs mīļi dēvējām skolotāju Petrovu) lika mums zīmēt varavīksni.

Pie skolas bija izmēģinājuma lauciņi. Stādījām kartupeļus kvadrātligzdās un vagās. Rudenī novācot varējām salīdzināt, kuri labāk auguši.

Kādu dienu Petroviņa paziņoja, ka stundas agrāk beigsim, jo atvestas jaunās ābelītes. Tās jāiestāda. Uz katru bērnu pa kociņam. Strādājām ar prieku un tapa skolas jaunais ābeļdārzs.

Kādā citā reizē bija sagādāti liepu un ozolu stādi. Iestādījām aleju gar skolas ceļu. Pie launaga galda skolotāja Petrova pateica visiem paldies un sacīja, ka mazas rociņas kopā paveikušas lielus darbus. Mēs jutāmies gandarīti.

Vasarā vajadzēja strādāt lauciņos. Ravējām, kaplējām. Kolhozs bija iesējis kacenkāpostus lopbarībai. Tos vajadzēja izaudzēt. Citu gadu tā bija kukurūza. Vienmēr ar mums kopā bija skolotāja. Gājām kolhozam talkā kartupeļus vākt. Ar tādu rokamo mašīnu to darīja, kura kartupeļus izsvaidīja tālu un mēs pa diviem blakus tos lasījām grozos un bērām kastēs. Kā balvu saņēmām spaini medus kopgaldam.

Arī malku kopīgi krāvām skolas šķūnītī. Nezinu kurš vasarā bija saskaldījis, bet rudenī sausu sakrāvām šķūnī. Par to bija parūpējusies skolotāja Petrova.

Atceros, ka bija divi zēni kuri dzīvoja arī sestdienās, svētdienās un brīvlaikos skolā. Viņus dēvējām par skolotājas audžudēliem.

Svētkus vienmēr svinējām visi kopā. Jau laicīgi gatavojām rotājumus un dekorējām telpas. Mācījāmies dzejoļus. Skolotāja sēdās pie ērģelītēm un tapa jaunas, kopīgas dziesmas. Atceros pasaku vakaru, kurā katrs bērns bija iemācījies un stāstīja savu pasaku. Tikām cienāti ar konfektēm.

Skolotāja Petrova bija pagādājusi diafilmu rādāmo aparātu. Reizi nedēļā, pirms gulētiešanas, skatījāmies filmiņas.

Tā pagāja mani pirmie četri gadi Vecates pamatskolā, kuras direktore, skolotāja, palīgs un draugs, bija Aleksandra Petrova. Pateicoties viņai, ik viens no mums ir tieši tāds, kāds viņš ir. Un pavisam noteikti, katram no mums atmiņā ir skolotāja, kuru atceramies ar dziļu cieņu un pateicību par to, ko viņa mums devusi. Droši vien būtu grūti saskaitīt visus skolēnus, kurus savos darba gados mācījusi Skolotāja Petrova. Kura bijusi ne tikai padomdevējs, bet arī atbalsts. Iedvesmojusi un mācījusi iesākto pabeigt līdz galam, saskatīt un turēt godā dzīves pamatvērtības: godaprātu, daba prieku un atbildību.

Tās ir skaistas atmiņas. Vecates pamatskolā mācījās visi pagasta bērni. Tagad izauguši un strādā dažādus darbus. Daļa tepat Vecatē. Daļa jau pensionāri.

Visiem skumjš bija brīdis, kad 1975. gadā skola tika slēgta. Skolotāja Petrova vēl dažus gadus dzīvoja turpat skolā, skolotāju dzīvoklī.

Kad 1976. gadā strādāju kultūras darbā Vecatē, uzaicināju skolotāju Petrovu piedalīties kādā pasākumā bērniem un vecākiem. Atmiņā palikusi viņas sirsnīgais atmiņu stāsts par dabu Vecatē. Izskaņā skolotāja citēja Kārļa Skalbes "Kaķīša dzirnavas" un teica, ka pati jūtoties tā kā kaķītis, kuram atņemtas viņa dzirnaviņas.

Savai skolotājai gribētu no sirds pateikties par sirds siltumu un mīļumu, kādu viņa sniedza mums, lauku bērniem, patiesi un sirsnīgi."

Pašu gatavoti svētku rotājumi. 1958. gads, sk. A. Petrova

Skolotājas Aleksandras Petrovas darba mūžs ir bijis ļoti aktīvs. Palaistas dzīvē daudzas skolēnu paaudzes. Un ne jau tikai gaiši brīži vien bijuši. Mazā lauku skolā skolotājs ir gan padomdevējs bērniem, gan psihologs visai ģimenei. Katrs cilvēks ir atšķirīgs un jāprot ikvienam atrast pareizo pieeju. Ne vienmēr tas ir viegli. Bet skolotāja Aleksandra nekad nav nožēlojusi sava dzīves ceļa izvēli.

Liesma 1968. gada 5. oktobris Nr.159 (fragments)

Ja tavās rokās – cilvēka nākotne

"Smagais, ar grāmatām piekrautais portfelis vilktin vilka lejup Vecates pamatskolas direktores Aleksandras Petrovas plecu. Bet bija jau klāt arī Valmieras autoosta.

- Labdien, skolotāja, - viņu sveicināja pagarš puisis.
- Labdien. Nepazīstu gan jūs… - uzrunātā apstājās.
- Nepazīstat? Es pie jums mācījos. Paldies par audzināšanu.

Skolotāja ieskatījās jaunieša sejā vērīgāk. Pazina. Pasmaidīja.

- Ko tu tagad dari?
- Strādāju.

Vēlāk, sēdēdama autobusā, Aleksandra Petrova atcerējās: toreiz, kad viņš pārnāca mācīties uz Vecati, bija liels palaidnis. No iepriekšējās skolas izslēgts. Spītīgs…. Nedarīšu to, nedarīšu šito.

Reiz bija aprakstījis kādu sienu. Sabāra. Iedeva spaini ar ūdeni un suku: notīri. "Bet vai ar to vien būs līdzēts?" skolotāja šaubījās.

Pievakarē paaicināja zēnu skolotāju istabā: "Kā gan tu varēji tā izdarīt? Es taču ar tevi apejos kā māte ar dēlu."

Varbūt tobrīd puišelis, kurš reti brauca uz tālajām mājām, iedomājās svētdienas, kad kopā ar skolotāju saimniekoja – gatavoja pusdienas, vakariņas. Varbūt atcerējās sarunas par grāmatām.

Raksturīgi: vienmēr, kad izdodas pareizi apvienot stingrību ar mīlestību, mazais cilvēks viņai pieķeras un pamazām vien atmet vecos niķus.

Ar bērniem un skolu saistīts viss Petrovas mūžs. Jaunā mācību gada satraukums pārdzīvots trīsdesmit piecas reizes.

Dažs savu aicinājumu saklausa par vēlu. Tad, kad jau galva sirma. Petrova bija maza meitene, kad izlēma: mācīšos par skolotāju. Pa vasaru tuvāko māju bērni mēdza saskriet kopā zaļā, sausā pļaviņā. Līdzi bija papīra gabaliņi un zīmuļi. Aleksandra sauca "diktātus", pēc tam "darbus" savāca un izlaboja. Dažudien lasīja pasakas vai "noturēja" praktisko darbu stundas. Cepa māla tortes. No balandu skarām vārīja biezputru.

Kaimiņu draiskuļi bija viņas pirmie audzēkņi. Bet kas saskaitīs bērnus, kam viņa pēc tam ir mācījusi lasīt, rakstīt, rēķināt un just atbildību par savu rīcību?

Vecates pamatskola. Priekštelpā uz sola sarindotas divdesmit četras somas. Viena – gluži kā jauna, otra - pamatīgi apbružāta. Bet arī visi skolēni nav vienādi.

Sākumā viens otrs pirmklasnieks neprot izveidot pat sakarīgu teikumu, "neredz" burtnīcā līnijas. Pavisam grūti ar tiem, kuri stundās skatās grāmatai garām. Salikt viņiem divniekus un galu galā atstāt uz otru gadu? Bet nesekmīga atzīme mazo cilvēku no mācībām atbaida. Skolotāja Petrova neveiksminiekiem un sliņķiem vakaros mēdz apsēsties blakus. Pavērot, kā viņi strādā, pamācīt, pakontrolēt. Par cilvēku taču nepiedzimst. Par cilvēku izaug.

Nāk atmiņā puisis, kurš tagad sekmīgi mācās Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā. Pirmajās klasēs viņš mēdza sasmērēt burtnīcas. Ja neuzmanīja vien, atstāja nesagatavotus uzdevumus. Kas no zēna būtu iznācis, ja jau pašā sākumā viņu tikai strostētu un audzinātu vienīgi ar divnieku likšanu?

Šogad skolotāja daudz domājusi par kādu trešās klases skolnieci. Ja meitene dzīvo internātā, ja viņu neizlaiž no acīm – uzdevumus paveic. Līdzko aiziet uz mājām, no rīta ierodas, stundām nesagatavojusies. Māte saka: "Nedodiet arī jūs viņai vaļu. Es ņemu stingri. Gribu, lai meitēns mācās." Varbūt nebēdne mājās mēdz samelot: "Uz rītdienu mums nekas nav uzdots." Bet varbūt tomēr māte viņu pietiekami nekontrolē? Reizēm dienasgrāmata nav parakstīta… Ar māti jārunā vēl un vēl. Audzināšanas darbā nevar gaidīt labus rezultātus, ja neesi iepazinusies ar visiem "par", "pret" un "kāpēc?"

Skanīgas ir dienas, kad atnāk ciemos tie bijušie audzēkņi, kas mācās vidusskolā. Tad jāpadzied, jāpaklausās, kādus jaunus dzejoļus katrs iemācījies. Taču vislielāko pārsteigumu sagādāja piecdesmit piecu gadu jubilejas svinības. "Nedomāju, ka ieradīsies tik daudz bijušo skolēnu" atzīst Aleksandra Petrova.

Pārsteidza arī vēsts, ka viņa – pirmā mūsu rajonā – apbalvota ar krūšu nozīmi "PSRS teicamnieks tautas izglītības darbā".

Pie skolas sākas ceļi, pa kuriem staigāts ilgus gadus. Pa tiem viņa dodas uz Vecates ciema padomes sesijām un izpildu komitejas sēdēm, pa tiem – parunāt ar strādniekiem par audzināšanas jautājumiem vai pasacīt apsveikuma vārdus laulību ceremonijās.

Reizēm viņa pošas ceļā kopā ar mazajiem. Uz kurieni? Varbūt pie māmuļas, kuras brālis nošauts vācu okupācijas laikā? Varbūt pie cilvēkiem, no kuru tuviniekiem kāds kritis Lielajā Tēvijas karā?

Ceļi, ceļi…. Izejot tajos, vajadzīgs mērķis."

/K. Grieze/

Deputāti Vecates ciema izpildkomitejas ēkas atklāšanā. 1973. gads
Sk. A. Petrova vidū, raibā kleitā

Skolotājs ir paraugs saviem audzēkņiem un arī sabiedrībai. Laukos skolotāja profesijai bieži nāk līdzi arī citi pienākumi. Aleksandra Petrova bijusi aktīva sabiedriskā darbiniece. Par to liecina arī bibliotekāres Vilmas Bērziņas atmiņas

"Vecatē ir ģimenes, kurās daudzi mācījušies Vecates pamatskolā. Citi vēl tepat Vecatē, citus darbs aizsaucis prom no dzimtās vietas, daži iemīlēja skolotājas profesiju… Taču sveicienus no malu malām skolotāja saņēma bieži – nebija aizmirsta.

Aleksandra bija sirdsgudra, enerģiska, ar milzum dāsnu sirdi, dziesmu, dejas, prieku, labu vārdu skolotāja. Ciemā nebija tāda pasākuma, kur skolotāja nebūtu ielikusi savu domu, savu vārdu - tā tas kāzās, bērnības svētkos un skumjākos brīžos - bērēs.

Paši mazākie bērni, kuriem tagad jau ir bērni un mazbērni, atceras skolotājas maigos pieskārienus, sapinot izirušo matu pīni, palīdzot piešūt iztrūkušo pogu, pārvelkot segu viņu kailajam pleciņam. Viņi atceras arī brīžus, kurus pavadīja mežā kopā sēņojot.

Bērni vienmēr tika iepazīstināti ar viņiem atbilstošu literatūru – grāmatu izstādes, lasījumi, konkursiņi, dzejas prieka baudīšana – piedalīšanās. Regulāra bibliotēkas apmeklēšana, iepazīstot katalogus, kā atrast vajadzīgo literatūru. Arī ziedu izstāžu apmeklējumi. Paši kopā ar vecākiem un skolotāju nesa ziedus izstādēm. Un tās jaukās atmiņas, kad skolotāja kopā ar skolēniem vienmēr bija lieli palīgi parka sakopšanā un pēc tam saturīgas atpūtas brīži…

Aizejot atpūtā un pārceļoties dzīvot uz savu dzimto pusi – Baltinavu, skolotāja vienmēr uzturēja sakarus ar Vecati. Rakstījām vēstules. Viņai interesēja notiekošais Vecatē, kā klājas viņas bijušajiem audzēkņiem, draugiem. Daudzi skolotāju arī apmeklēja, bet, ļoti žēl, es nebiju starp tiem. Ir palikušas gaišas, siltas atmiņas, kas neizplēn, bet silda."

Piedaloties kultūras pasākumā. Sk. A. Petrova vidū sēž

Skolas kolektīvs 1973. gada pavasarī.
Sk. Aleksandra Petrova un sk. Aija Penka

Arī 1969. - 1973. gadu audzēkne Margarita Ragže (Romanovska) vairāk atceras laiku ārpus mācību darba. Mazajam skolēnam, nedēļu dzīvojot internātā, skolotāja ir bijusi kā otra mamma.

Atceros Aleksandru Petrovu kā sirsnīgu, labestīgu un mīļu skolotāju. Mums, audzēkņiem, viņa mācīja ne tikai lasīt, rakstīt, rēķināt, bet arī dzīves gudrības. Mācīja kā iekopt dārzu, ravēt, laistīt, lai iegūtu lielāku ražu. Mācīja kā, pašu izaudzēto, pārstrādāt ziemas krājumos. Visi bez iebildumiem strādājām skolas lauciņos un izaudzējām produkciju kopgaldam. Rudeņos, kopā ar skolotāju, gājām uz mežu lasīt sēnes, mācījāmies tās pazīt un palīdzējām pavārītei sasēņoto tīrīt un sālīt.

Atceros rudeni, kad apkārt skolai stādījām augļu dārzu – ābelītes, bumbieres, ķiršus. Tā mums bija visa kā gana.

Kopā ar skolotāju gājām uz veikalu, kas atradās Galdnieku mājās. Pirkām maizi, cukuru, sāli un mācījāmies rēķināt, lai pietiktu naudiņa arī konfektēm.

Pagasta rīkotajos pasākumos piedalījāmies visi audzēkņi. Skolotāja Aleksandra vienmēr bija līdzi – atbalstīja, uzmundrināja un iesaistījās pati. Viņa mūs parasti mudināja ar vārdiem – bērni, tas viss jums dzīvē noderēs. Un noder arī. Paldies skolotājai par to!

Tika uzturēta laba sadarbība ar audzēkņu vecākiem, kuri bija liels atbalsts skolas dzīvē. Skolotāja Aleksandra vienmēr prata pateikt viņiem paldies. Visus audzēkņus un to vecākus apsveica vārda un dzimšanas dienās. Neskatoties uz viņas gadiem, skolotājai bija ļoti laba atmiņa.

Aizejot dzīvot uz Baltinavu, viņa pat no turienes rakstīja apsveikuma kartiņas. Vienmēr apjautājās kā iet, ko dara vecāki. Tas bija ļoti mīļi. Lai būtu vairāk tādu skolotāju kā Aleksandra Petrova.

Margarita ar sk. Aleksandru un klases puikām, 1973. gads.

1975. gada septembris Vecates skolai ir skumjš. Gaiteņos svilpo rudens vēji un skolotāju dzīvoklītī palikusi tikai Aleksandra Petrova. Nav zināms kādēļ tā. Varbūt bērnu kļuva mazāk un skolu nebija rentabli uzturēt, varbūt par tālu no sovhoza centra…? Palikušas tikai atmiņas.

Bet skolotāju dienā uz Vecates skolu tiek sūtīti ziedi un sveicieni. Skolotāja nav aizmirsta.

Liesma 1975. gada 3. oktobris Nr.156

Sārtās buras

“Savāda ir šī baskāje bērnība. Nepietiek tai ar Ābeces un Reizesrēķina svētkiem. Tai vēl vajag sārtu buru un zilu sapņu…

Un kaut arī Vecates pamatskola šoruden atgādina it kā pamestu, pēkšņi jūrai atņemtu kuģi, buras palikušas neskartas. Tās – Aleksandras Petrovas bērnos. Daudzi no viņiem, ar kuriem pirms trīsdesmit gadiem kopā šūti pirmie atzīmju žurnāli, savu “labdienu” pasaka tepat, Vecatē, daudzus sārtās buras aizsaukušas prom no dzimtās sētas. Ne vienmēr ir laika iegriezties pie savas pirmās skolotājas: darbs dzen darbu – vienam jāsteidz nosusināt pēdējo lielo purvu, otram cietā zemē jāizaudzē balta maize, trešajam zilā ezerā jāpieradina sārta zivs…

Ne tik bieži atliek laika iegriezties šai nomaļajā ceļā uz pirmo skolu, taču sveicienus no malu malām Aleksandra Petrova saņem bieži.

Reizē ar tādu sūtījumu uzplaiksnī pirmā skola, pirmā skolotāja. Vecates bērniem tā ir Aleksandra Petrova. Cilvēks ar milzum dāsnu sirdi, dziesmu un svētku torti vidiņā. Un stingru vārdu, kā piebilst pati skolotāja. Ar mīlestību vien nepietiekot. Lai gan, kad taujājām par resgaļiem, skolotāja tādus vis neatcerējās. Esot bijis viens otrs, no kura audzināšanas citas skolas, pat ģimene atteikusies, taču nekas nelabojams vai ļauns puišelī neesot bijis. Un Aleksandra Petrova labāk vedina paskatīties uz liepām, kas kopā ar bērniem stādītas, uz bagātīgo dārzu, kas tagad vienai pašai jānokopj, uz bērniem, kas trīsdesmit gados mācījušies Vecatē. Mazajiem skolēniem, kas nedēļu pavadījuši prom no mājas, vajadzējis tieši tādu skolotāju un direktori. Arī draugu un māti.

Šī uzticēšanās turpinās katrā ziedu pušķī, ko pēcpusdienā atnes viņas paši jaunākie bērni, katrā lācī vai lellē, kas kādreiz visiem bijuši tik mīļi un kas vēl tagad sēž audzinātājas atpūtas stūrītī un gaida savus draugus, vairākus gadus garajās ciema deputātes gaitās.

Šodien kolēģi skolotāji PSRS Izglītības darba teicamniecei Aleksandrai Petrovai saka paldies par viņas lielo un bagāto pieredzi, par viņas gaišo un nesavtīgo mīlestību pret lauku ļaudīm, pret mazo cilvēciņu."

/M. Mežaka/

Vēlāk skolotāja pārcēlās dzīvot uz savu dzimto pusi Baltinavu, no kurienes uzturēja sakarus ar bijušajiem audzēkņiem un kolēģiem. Tagad atdusas Baltinavas kapos.

Aleksandra Petrova (kreisajā pusē) ar draudzeni pie savu vecāku mājas Baltinavā

Avoti:

- Romiete, B. Uz katru skolēnu - pa augļu kokam! - Padomju Jaunatne Nr.84., 1959. gada 29. aprīlis.
- Grieze, K. Ja tavās rokās – cilvēka nākotne. - Liesma Nr.159., 1968. gada 5. oktobris.
- Mežaka, M. Sārtās Buras. - Liesma Nr.156., 1975. gada 3. oktobris.
- Vilmas Bērziņas un Aijas Aparjodes atmiņas un fotogrāfijas no privātiem arhīviem.